

NORGES HØYESTERETT

Den 7. mars 2019 ble det av Høyesteretts ankeutvalg bestående av dommerne Bull og Bergsjø og kst. dommer Sæbø i

HR-2019-469-U, (sak nr. 19-015059STR-HRET), straffesak, anke over beslutning:

A	(advokat Kim Erling Gerdts advokat Patrick Lundevall-Unger)
B	(advokat Kristen Sverre Fari advokat Ole-Kristian Ringnes)
C	(advokat Mette Yvonne Larsen)
D	(advokat Morten Furuholmen)
E	(advokat Morten Kjensli advokat Arve Ringsbye)
F	(advokat Petter Bonde)
G	(advokat Randulf Schumann Hansen advokat Magnus Brekke Svanberg)
H	(advokat Thomas Klevenberg)
Mot	
Påtalemyndigheten	(statsadvokat Geir Evanger)

avsagt slik

K J E N N E L S E :

- (1) Saken gjelder anke over lagmannsrettens silingsbeslutning i den såkalte Lime-saken. Hovedspørsmålet er om det var en feil at lagmannsretten ikke opphevet tingrettens dom på grunn av saksbehandlingsfeil i stedet for å henvise bevisankene, jf. straffeprosessloven § 326. Det er også spørsmål om lagmannsrettens beslutning er tilstrekkelig begrunnet.
- (2) E med flere ble 1. november 2015 tiltalt for blant annet grov menneskehandel og omfattende bedragerier som ledd i virksomheten til en organisert kriminell gruppe i tilknytning til drift av

flere butikker i matvarekjeden Lime i Oslo, Bærum og Romerike. Totalt ble 13 personer tiltalt.

- (3) Hovedforhandling ble holdt over 158 rettsdager i Oslo tingrett i perioden 20. januar til 13. desember 2016. Kort tid etter avsluttet ankeforhandling ble det holdt to heldags domskonferanser, henholdsvis 15. og 20. desember 2016. I domskrivningsperioden ble det avholdt ytterligere 17 heldags domskonferanser, de fleste med om lag en måneds mellomrom.
- (4) Oslo tingrett avsa dom i saken 22. juni 2018. *E* ble dømt for sju tilfeller av grov menneskehandel, jf. straffeloven 1902 § 224. Han ble også dømt for ti grove bedragerier av finansinstitusjoner på til sammen 5,6 millioner kroner og sju forsøk på slike bedragerier med et samlet beløp på om lag 62 millioner kroner, jf. straffeloven 1902 § 270 første ledd nr.1, jf. andre ledd. I tillegg ble han dømt for tolv tilfeller av identitetskrenkelse, jf. straffeloven 1902 § 190a, to tilfeller av grovt trygdebedrageri og medvirkning til grovt trygdebedrageri. Disse postene ble ansett foretatt som ledd i virksomheten til en organisert kriminell gruppe, jf. straffeloven § 60 a. Domfellelsen omfatter også selvvask av 34 millioner kroner, grov utroskap, medvirkning til forsikringsbedrageri, motarbeidelse av rettsvesenet, omfattende brudd på alkoholloven og brudd på arbeidsmiljøloven, forulemping av offentlig tjenestemann og uriktige opplysninger til offentlig myndighet. *E* ble videre fradømt retten til å drive selvstendig næringsvirksomhet, retten til å være daglig leder eller inneha annen ledende stilling i noe selskap, og retten til å sitte i noe selskaps styre. Han ble dømt til inndragning av 42,5 millioner kroner. *E* ble frifunnet for tre tilfeller av grov menneskehandel, fire tiltaleposter knyttet til såkalt "skimming" og grove tyverier, ett tilfelle av motarbeidelse av rettsvesenet, samt en identitetskrenkelse. Straffen ble satt til fengsel i 9 år.
- (5) *D* ble dømt for tre tilfeller av medvirkning til grov menneskehandel, overtredelse av flere bestemmelser i arbeidsmiljøloven, medvirkning til trygdebedrageri av 511 330 kroner, falsk forklaring til offentlig myndighet og ett tilfelle av brudd på besøksforbud. Han ble frifunnet for fire tilfeller av medvirkning til grov menneskehandel. Straffen ble satt til fengsel i 3 år og 8 måneder.
- (6) *B* ble dømt for tre tilfeller av medvirkning til grov menneskehandel, medvirkning til grovt trygdebedrageri av 260 480 kroner og falsk forklaring til offentlig myndighet. Straffeloven § 60 a ble gitt anvendelse. Hun ble frifunnet for to tilfeller av medvirkning til grov menneskehandel. Straffen ble satt til fengsel i 2 år og 3 måneder.
- (7) *H* ble dømt for fire tilfeller av medvirkning til grov menneskehandel som ledd i en organisert kriminell gruppe, samt trygdebedrageri av 675 000 kroner. Han ble frifunnet for tre tilfeller av medvirkning til grov menneskehandel og to poster knyttet til arbeidsmiljøloven. Straffen ble satt til fengsel i 2 år og 6 måneder.
- (8) *F* og *G* ble dømt for medvirkning til tre tilfeller av grov menneskehandel. De ble frifunnet for ett tilfelle av grov menneskehandel. I tillegg ble begge domfelt for grovt heleri, jf. straffeloven 1902 § 317 første og fjerde ledd. Straffeloven 1902 § 60 a ble gitt anvendelse. For *F* gjelder domfellelsen heleri av 340 000 kroner, mens den for *G* omfatter 730 000 kroner. Straffen ble for *F* satt til fengsel i 1 år og 6 måneder og for *G* 1 år og 8 måneder.
- (9) *A* ble dømt for medvirkning til to tilfeller av grov menneskehandel. Straffen ble satt til fengsel i 1 år, som ble ansett utholdt i varetekt.

- (10) *C* ble dømt for fire tilfeller av medvirkning til grov menneskehandel som ledd i en organisert kriminell gruppe. Han ble frifunnet for to tilfeller av medvirkning til grov menneskehandel. Straffen ble satt til fengsel i 4 år. Også de øvrige tiltalte ble domfelt.
- (11) Påtalemyndigheten og tolv av de 13 tiltalte anket dommen til lagmannsretten. Ankene gjaldt saksbehandlingen, bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet og reaksjonsfastsettelsen. *E* anket også avgjørelsen om inndragning. Det ble også begjært ny behandling av sivile krav. Ankene over saksbehandlingen var i hovedsak knyttet til lang saksbehandlingstid og manglende kontradiksjon.
- (12) Borgarting lagmannsrett avsa silingsbeslutning 16. november 2018. For flere av tiltalepostene ble ankene over bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet automatisk henvist til ankeforhandling, jf. straffeprosessloven § 325, jf. § 321 tredje ledd. I tillegg ble bevisankene for flere andre tiltaleposter henvist på grunn av sammenhengen med de forholdene hvor de domfelte hadde ankerett etter § 321 tredje ledd. For alle disse forholdene ble de øvrige ankegrunnene stilt i bero, jf. straffeprosessloven § 326. Deler av anken fra *E* ble nektet fremmet, jf. straffeprosessloven § 321 andre ledd. Dette gjaldt blant annet anken over saksbehandlingen og bevisbedømmelsen for post XXIII (grovt utroskap) og post XIIIa om brudd på alkoholloven.
- (13) De åtte tiltalte som er nevnt uttrykkelig ovenfor, har anket beslutningen til Høyesterett. Ankene retter seg mot den del av lagmannsrettens beslutning som henviser bevisankene til ankeforhandling i stedet for å oppheve lagmannsrettens dom uten ankeforhandling, jf. straffeprosessloven § 326, jf. § 322. Samtlige anker gjelder saksbehandlingen og lovanvendelsen.
- (14) *E* har anført at lagmannsrettens beslutning om å stille anken over saksbehandlingen i bero skulle vært begrunnet. Lagmannsretten skulle videre opphevet tingrettens dom etter straffeprosessloven § 322. Det foreligger flere grove saksbehandlingsfeil ved tingrettens behandling av saken som hver for seg og samlet har påvirket dommens innhold og må føre til opphevelse. Dette er særlig hovedforhandlingens lengde, tid brukt på domsskriving og manglende kontradiksjon knyttet til en høyesterettsdom som tingretten har vist til i sin dom. *E* fikk videre ikke tilstrekkelig mulighet til å forberede sitt forsvar. Forsvarer hadde ikke tilstrekkelig mulighet til å sette seg inn i sakens dokumenter og ellers utøve forsvareroppgavet på en tilfredsstillende måte. Tingretten skulle benyttet muligheten etter straffeprosessloven § 287, jf. § 13 til å dele opp saken og avsi dom for enkelte tiltalepunkter underveis i saken. Feilene krenker også retten til rettfærdig rettergang, jf. Den europeiske menneskerettskonvensjon (EMK) artikkel 6. *E* har lagt ned slik påstand:

"Prinsipalt

Borgarting lagmannsretts beslutning i sak nr. 18-102939AST-BORG/04 oppheves.

Subsidiært

Oslo tingretts dom med hovedforhandling i sak nr. 15-105037MED-OTIR/06 oppheves.

Atter subsidiært

Anken henvises til behandling i Høyesterett."

- (15) Også *H* har anført at lagmannsrettens beslutning om å stille saksbehandlingsankene i bero skulle vært begrunnet. Tingretten skulle anvendt straffeprosessloven § 287, jf. § 13. Hovedforhandlingens lengde og tid brukt på domsskriving utgjør grove saksbehandlingsfeil. *H* har lagt ned tilsvarende påstand som *E*.

- (16) *F* har vist til støtteskrivet til anken fra *E*. Han har særlig fremhevet at lagmannsretten skulle begrunnet beslutningen sett i lys av sakens kompleksitet og hovedforhandlingens lengde. *F* har lagt ned tilsvarende påstand som *E*.
- (17) *G* har i det vesentlige tiltrådt det som er anført i støtteskrivet til anken fra *E*. Også *G* har særlig vist til anførselene knyttet til sakens kompleksitet, hovedforhandlingens lengde, tid brukt på domsskriving og mangelfull begrunnelse. *G* har lagt ned tilsvarende påstand som *E*.
- (18) *A* har vist til begrunnelsen i støtteskrivet til *Es* anke og har lagt ned tilsvarende påstand som ham.
- (19) *C* har til anken over saksbehandlingen anført at lagmannsretten skulle begrunnet berostillelsen. Det er en selvstendig saksbehandlingsfeil at lagmannsretten ikke har vurdert anførselen om at det ikke er grunnlag for å stille saksbehandlingsanken i bero. I en sak som den foreliggende må det stilles skjerpede krav til en beslutning om berostillelse. Det kan vanskelig anses som ubetenkelig å henvise saken uten å først ta stilling til saksbehandlingsanken. Det er lite sammenheng i lagmannsrettens avgjørelse når den har prøvd *Es* saksbehandlingsanke knyttet til post XXIII. Domsskrivingen har tatt for lang tid, og de hensyn som straffeprosessloven § 42 bygger på, er ikke ivaretatt. Til anken over lovanvendelsen er det anført at straffeprosessloven § 326 må vurderes i lys av retten til to-instansbehandling, jf. EMK artikkel 6 og EMKs tilleggsprotokoll nr. 7 artikkel 2, samt FNs konvensjon om sivile og politiske rettigheter (SP) artikkel 14 nr. 5. Det var uforsvarlig ikke å vurdere både saksbehandlingsanken og bevisanken. *C* har lagt ned slik påstand:

**"I anke over saksbehandlingen: Lagmannsrettens beslutning oppheves.
I anke over rettsanvendelsen: Anke over saksbehandlingsfeil hos tingretten fremmes."**

- (20) *B* har anført at det er en lovanvendelsesfeil når lagmannsretten ikke opphevet tingrettens dom, jf. straffeprosessloven § 322. Ut fra hennes begrensede rolle i saken utgjør det videre en saksbehandlingsfeil når hovedforhandlingen og domsskrivingen har tatt så lang tid. Det er også anført at tingretten skulle anvendt straffeprosessloven § 287, jf. § 13. *B* har lagt ned påstand om at lagmannsrettens beslutning oppheves.
- (21) *D* har anført at lagmannsretten skulle begrunnet beslutningen om å stille saksbehandlingsanken i bero. Mangelfull begrunnelse må føre til at beslutningen oppheves. Tidsbruken til domsskriving er en så grov saksbehandlingsfeil at lagmannsretten skulle tatt stilling til saksbehandlingsanken først og opphevet tingrettens dom etter straffeprosessloven § 322. Det er tale om brudd på retten til to-instansbehandling, og SP artikkel 14 nr. 5 er ikke ivaretatt. Tidsbruken utgjør også en selvstendig krenkelse av EMK artikkel 6 som *D* ikke har fått prøvd ved et effektivt rettsmiddel etter EMK artikkel 13. *D* har lagt ned påstand om at lagmannsrettens beslutning oppheves.
- (22) *Påtalemyndigheten* har tatt til motmæle. Det er anført at det er lovens system at saksbehandlingsankene stilles i bero når bevisanken henvises, jf. straffeprosessloven § 326 første ledd, jf. Rt-2009-471. Bestemmelsen åpner ikke for at begge ankene skal kunne henvises. Beslutningen trenger ingen begrunnelse utover en henvisning til § 326 første ledd første punktum. Lagmannsretten har videre foretatt en konkret vurdering av om det var grunnlag for å oppheve tingrettens dom uten ankeforhandling. Det er ikke feil eller mangler ved denne vurderingen. *Påtalemyndigheten* har lagt ned slik påstand:

"Ankene forkastes."

- (23) *Høyesteretts ankeutvalg* bemerker at ankene gjelder lagmannsrettens beslutning om å stille ankene over saksbehandlingen i bero etter straffeprosessloven § 326. Beslutningen kan angripes ved anke, jf. Rt-2013-469 avsnitt 8 med videre henvisning til Rt-2008-642 avsnitt 17.
- (24) Kompetansebegrensningen i straffeprosessloven § 321 siste ledd gjelder bare ankenektelser og får derfor ikke anvendelse på en beslutning om å stille saksbehandlingsanken i bero. Selv om utgangspunktet etter straffeprosessloven § 377 er at Høyesterett har full kompetanse til å prøve avgjørelser truffet av lagmannsretten som første instans, er det i praksis lagt til grunn at kompetansen i et tilfelle som dette er begrenset til å foreta en forsvarlighetskontroll, se Rt-2014-839 avsnitt 24. Spørsmålet for utvalget blir om lagmannsretten hadde plikt til å begrunne sin avgjørelse etter straffeprosessloven § 326, og i tilfelle om begrunnelsen viser at det er foretatt en forsvarlig vurdering. Lagmannsrettens vurdering av om vilkårene i § 322 er oppfylt, kan ikke overprøves.
- (25) Straffeprosessloven § 326 første ledd lyder:

"Er det for samme forhold anket av samme eller ulike parter både over bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet og andre sider av dommen, prøver retten først spørsmålet om henvisning av bevisanken. Retten kan likevel unnlate å ta standpunkt til spørsmålet om å henvise en bevisanke til ankeforhandling hvis det etter bestemmelsene i § 322 er grunnlag for opphevelse eller frifinnelse uten ankeforhandling."

- (26) Ordlyden slår fast at bevisanken er den prinsipale. Dersom denne henvises til ankeforhandling, skal det skje en helt ny prøving av saken. Det er derfor ikke grunn til å foreta en særskilt prøving av de øvrige sidene ved anken. Lagmannsretten kan bare vurdere saksbehandlingsanken først hvis det er grunnlag for opphevelse uten ankeforhandling etter § 322.
- (27) I NOU 1992:28 To-instansbehandling, anke og juryordning i straffesaker side 148 omtales § 326 første ledd andre punktum som en unntaksregel. Hvis det foreligger grunnlag for opphevelse, står lagmannsretten i utgangspunktet fritt i valget mellom å henvise bevisanken eller å oppheve eller frifinne. Utvalget legger imidlertid til grunn at grove saksbehandlingsfeil i tingretten kan tale for opphevelse, "slik at saken kan få en fullverdig to-instansbehandling".
- (28) Straffeprosessloven § 322 gir regler om avgjørelse av en anke over tingrettens dom uten ankeforhandling. Den slår fast at lagmannsretten i visse nærmere oppregnede tilfeller "kan" treffe slik avgjørelse. I NOU 1992:28 To-instansbehandling, anke og juryordning i straffesaker side 147 heter det at § 322 er "forbeholdt de relativt klare tilfelle".
- (29) I Rt-2013-469 avsnitt 12 og 13 oppsummeres lagmannsrettens kompetanse og begrunnelsesplikt etter § 326 slik:

"Denne bestemmelsen gir lagmannsretten et skjønn med hensyn til om saksbehandlingsanken skal stilles i bero. Det fremgår likevel av Rt-2003-757 avsnitt 21 at når det foreligger en saksbehandlingsfeil som medfører at domfelte 'har krav på å få saken behandlet i to instanser har utvalget i kjennelse i Rt-2001-304 på side 306 kommet til at en feil ved saksbehandlingen i tingretten som utgangspunkt må føre til opphevelse med mindre det er ubetenkelig å henvise saken'. Lagmannsretten skal da normalt ta stilling til saksbehandlingsanken først og oppheve tingrettens dom med mindre det er ubetenkelig å henvise saken. Beslutter lagmannsretten likevel å henvise bevisanken, må dette i utgangspunktet begrunnes, jf. Rt-2005-378 avsnitt 14. Lagmannsretten har i denne saken ikke gitt noen begrunnelse for hvorfor bevisanken ble gitt prioritet. Etter ankeutvalgets vurdering er det ikke noen saksbehandlingsfeil slik denne saken ligger an:

For det første er det i nyere høyesterettspraksis understreket at retten til to-instansbehandling ikke innebærer rett til to feilfrie behandlinger, jf. Rt-2010-456 avsnitt 34 og Rt-2010-600 avsnitt 19-21. Den siste avgjørelsen viser at dette også gjelder i saker hvor den øvre strafferammen er høyere enn fengsel i seks år. Dette må få som konsekvens at adgangen etter § 326 til å stille saksbehandlingsanken i bero også gjelder i saker som omfattes av § 321 tredje ledd. Og kommer anken over bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet til behandling, vil etter dette eventuelle feil ved saksbehandlingen bli reparert ved lagmannsrettens behandling."

- (30) Kjæremålsutvalget presiserte i Rt-2005-378 avsnitt 15 at opphevelse etter § 322 bare er aktuelt når det er tale om "feil ved saksbehandlingen, som allerede ut fra den begrensede prøving som kan finne sted under den forberedende behandlingen av anken, må medføre dette resultat". Utvalget fant i den saken at feilen som var påberopt, måtte belyses gjennom forhandlinger og bevisførsel i retten før det kunne tas standpunkt til dem. Feilen var da ikke av den type som faller inn under § 326. I Rt-2010-456 avsnitt 34 slo Høyesterett fast at det er ved "alvorlige saksbehandlingsfeil" at tingrettens dom bør oppheves.
- (31) Opphevelse etter § 322 er altså forbeholdt de klare tilfeller. Hvis det først *er* grunnlag for opphevelse, er utgangspunktet at lagmannsretten må gi en begrunnelse hvis adgangen til opphevelse likevel ikke benyttes, jf. Rt-2013-469 avsnitt 12 og Rt-2005-378 avsnitt 14. I Rt-2003-757 avsnitt 21 ble det lagt til grunn at henvisningen av bevisanken i slike tilfeller "normalt [bør] inneholde en kort begrunnelse for hvorfor opphevelse ikke fant sted." For øvrig må det i hvert fall være tilstrekkelig at det av lagmannsrettens beslutning fremgår at spørsmålet om opphevelse er vurdert, se Rt-2006-1172 og Rt-2009-985.
- (32) På ovennevnte bakgrunn går ankeutvalget over til å vurdere lagmannsrettens beslutning i denne saken. Med unntak for E har alle de tiltalte fått bevisankene sine henvist på alle punkter. For disses vedkommende har lagmannsretten bare uttalt at "[d]e øvrige ankegrunnene stilles i bero".
- (33) Situasjonen er annerledes for E. Som nevnt har lagmannsretten også for ham henvist anken for så vidt gjelder mange tiltaleposter. I tilknytning til dette har lagmannsretten brukt samme formulering som for de andre om at de øvrige ankegrunnene stilles i bero. Lagmannsretten har imidlertid nektet anken fremmet når det gjelder tiltalepost XXIII om grovt utroskap. Om dette uttaler lagmannsretten:
- "For post XXIII gjenstår de ankegrunnene som er anført i relasjon til alle forhold: Anken over saksbehandlingen (lang saksbehandlingstid) og den konkrete reaksjonsfastsettelsen. Disse ankegrunnene er stilt i bero for de forholdene der bevisanken er henvist, jf. straffeprosessloven § 326 første ledd. Etter lagmannsrettens syn er det klart ikke grunnlag for å oppheve dommen på grunn av saksbehandlingstiden etter § 326 første ledd andre punktum, jf. § 322 første ledd nr. 1. Opphevelse etter denne bestemmelsen krever at det foreligger så klare feil ved tingrettens dom at det umiddelbart, på bakgrunn av den skriftlige forberedende prøvingen av anken, er grunnlag for opphevelse etter § 322 første ledd nr. 1. Lagmannsretten viser til Rt-2009-985, avsnitt 20 og Rt-2007-1349, avsnitt 17. Slike klare eller alvorlige feil foreligger klart ikke i denne saken."**
- (34) Som nevnt knytter denne uttalelsen seg til en konkret tiltalepost for en av de tiltalte. Den er imidlertid generell og gir dermed en forklaring på at det heller ikke for de øvrige var grunnlag for opphevelse. I utgangspunktet er dette en begrunnelse som klart tilfredsstiller de beskjedne krav som er oppstilt, og som ankeutvalget har redegjort for.
- (35) De ankende partene har imidlertid fremhevet at saken er ekstraordinær og må forstås slik at det da må kreves mer av begrunnelsen. I den forbindelse har de særlig fremhevet at

hovedforhandlingen varte fra januar til desember 2016, og at det deretter tok om lag ett og et halvt år før dommen forelå.

- (36) Til dette bemerkes at lagmannsretten også har tatt stilling til saksbehandlingsanken, "så langt denne ankegrunnen knytter seg til øvrige straffbare forhold hvor bevisanken nektes fremmet eller tiltaleposter hvor det foreligger slik anke over saksbehandlingstiden uten at det er inngitt bevisanke". På dette punktet har lagmannsretten først over en drøy side redegjort for de ankende partenes anførsler under saksbehandlingsanken. Deretter er det over nærmere fem sider gitt en begrunnelse for hvorfor anken klart ikke kunne føre frem. Begrunnelsen er konsentrert om saksbehandlingstiden, og lagmannsretten har blant annet fremhevet sakens helt ekstraordinære omfang og det store antallet månedlige domskonferanser i domsskrivingsperioden. Lagmannsretten har ikke funnet noe å utsette på fremdriften under hovedforhandlingen. Den har videre sett det slik at det prosessøkonomisk ikke ville være noe å vinne på å dele opp saken. Det er lagt til grunn at tiltalepostene henger meget nært sammen. Når det gjelder domsskrivingstid, har lagmannsretten blant annet vist til at fagdommerne har arbeidet kontinuerlig med saken.
- (37) Også denne drøftelsen knytter seg direkte bare til en av de tiltalte og til enkelte tiltaleposter. Men når lagmannsrettens beslutning leses i sammenheng, viser den klart hvorfor det etter lagmannsrettens syn ikke på noe punkt var grunnlag for opphevelse etter straffeprosessloven § 322 på grunn av saksbehandlingstiden. Lagmannsrettens begrunnelse tilfredsstiller de krav som er oppstilt, og den viser at det er foretatt en forsvarlig vurdering av spørsmålet om henvisning av bevisanken etter § 326. Dette gjelder også de tiltalte med mindre fremtredende roller. Ankene fører ikke frem på dette punktet.
- (38) E har også gjort gjeldende som saksbehandlingsfeil ved tingrettens behandling at det var mangelfull kontradiksjon knyttet til en dom fra Høyesterett som ble avsagt etter at hovedforhandlingen var avsluttet, og som tingretten i sin rettsanvendelse og subsumsjon har lagt vesentlig vekt på. I tillegg har han fremsatt nye anførsler om tingrettsbehandlingen, blant annet om at han ikke hadde tilstrekkelige muligheter til å forberede sitt forsvar. Flere av de tiltalte har videre anført som saksbehandlingsfeil ved tingrettens dom at tingretten ikke benyttet muligheten til å dele opp saken og avsi dom for enkelte tiltalepunkter underveis i saken, jf. straffeprosessloven § 287, jf. § 13.
- (39) Ankeutvalget kan som nevnt ikke overprøve lagmannsrettens vurdering av om vilkårene i § 322 er oppfylt. Utvalget kan imidlertid ikke se at de anførte saksbehandlingsfeilene er av en slik karakter at det var uforsvarlig av lagmannsretten å stille disse delene av anken i bero. På den bakgrunn finner utvalget det enstemmig klart at ankene heller ikke på dette punktet kan føre frem, jf. straffeprosessloven § 387 a.
- (40) Utvalget kan videre ikke se at lagmannsrettens beslutning innebærer et brudd på EMK artikkel 6, EMKs tilleggsprotokoll nr. 7 artikkel 2 eller SP artikkel 14 nr. 5, slik flere av de tiltalte har anført.
- (41) Ankene blir etter dette å forkaste. Kjennelsen er enstemmig.

S L U T N I N G :

Ankene forkastes.

Per Erik Bergsjø
(sign.)

Henrik Bull
(sign.)

Rune Sæbø
(sign.)